

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΑΚΡΙΔΕΣ

Η διαταγές έφταναν ή μια άπάνω στην άλλη απειλητικές. σάν φιλές άνέμοι, επισείοντες Νόμους αδοτήρους και τιμωρίες κατά τών άπειθώντων, είτε διδάσκαλοι ήσαν αύτοι, είτε Πρόδρομοί τών Κοινοτήτων, είτε σταθμάροζα, είτε θέοι άγρονόμοι είχαν.

Δύο μεθυσμένοι άπ' τό Χαρδάκι

είνε άμνηστία...

Κι άνω, μια και τό Σητόδες ό κοίος, ξεχνούσαν έλα τους τό Θεό και τρέχαν ν' αφανίσουν την άκριδα. Μόνον ό Νηκός ή ό Σερμαλιός, πρόδρομοί της Κοινότητος και κοινωκόης με χωράκια, άπέλειαν και κωπιάζον σ'αίνας, άντιδροίος κατά παντός τών άκριδών διαγυίω.

Μην τις κενήγατε, για τ' όνομα τού Θεού, πορφέ αυτιά και θύ σας πάνε μέσα! Μία άκριδα άν σωζώσπετε ένα μήνα πειραχή θά φάτε...

Κατά την διαγωγή του αύτής, διατάχθηκαν από τή Νομαρχία άνωρίσεις ένάντιον του, κι ό Σερμαλιός όδηγήθη ένώπιον έως άνθηλασπιστού της χωροφυλακής.

— Βρέ, τί ένεσ αύτό από μού λέει, κωφ άνθηλασπιστά, είτε ό Σερμαλιός στον άστρινωτικό σταθμάροζα, ή άκριδες ένε εννούμενες της Κουβέρνιας, ύποστηρίζονται από τό Κράτος.

— Παράμιλλε, κωφ Σερμαλιέ;
— Παράμιλλω, λέει... Άκριδες, μαμούνια, σκολοπέντριες, βαθρακοί, άράχες, ό τι και νά λής, έχουνε άσπίδα από τό Κουβέρνο. Δέν ή' έρωτάτε έμένα...

— Τι νά σέ ρωτήσωμε έσένα;
— Πού πήγα φιλακή για δάπτα.
— Γιατί δέν τά κινήρησε;
— Όχι γιατί δέν τά κινήρησα, άλλά γιατί τά κινήρησα...

— Πώς;
— Άζουσε και χάνε τό σταυρό σου... Άρχιος μάστα, τί κάθεται;
— Τι;
— Νά κινήσε τόν σταυρό σου... Πού λες, ήθε μιά φορά έδώ ένας Έγγλέζος, Γερμανός, Ξέρο κι' έγώ τί σοί άνθρώπος ήτανε, με μιά κάσκα, σάν πιθάρι στό κεφάλι του. Γύριζε στό βουνά, κι' έπαινε, σάν μικρό παιδάκι, πεταλούδες, «Κοκκιούδες» θά έινε, είτα με, και τόν άρπασα με τρέχη... Τι μάς πειράζε; Τόν είχαν στείλει συστημένο σ' έμένα. Μού ήθε μ' ένα γούρμα, που τό βαστούσε ψηλά, όρθό, άνοητό, άπορωχάται ό παπάς στη λειτουργία τό Βαγγέλιο. «Τι δές;» τού λέω. «Γούρμα, γούρμα» μ' άπαντάει. Μιλούσε τά άρχαία Έλληνικά, που καλύτερα νά μην τά μάλαγε. Μού έγραφε λοιπόν ό Νομάροζα νά τόν περνουήθω γιατί ήταν, λέει, σμεγιάλος έπιστήμων. Ποιά ήτανε ή έπιστήμη του, δέν μπορέσα νά καταλάβω... Νά πείνη πεταλούδες; 'Ας έινε. Τό σπίτι μου άνοιχτό για κάθε Ξένον έινε πάντα, και για κάθε διαβατικό... 'Ετσι τόν καλωδέχτηκα κι' αύτόν και τόν είχα έδώ μέσα. Όλη την ήμέρα τόν είχάνα με, και κάθε βράδυ

Κυνηγοΐσε πεταλούδες σάν μικρά παιδι

Η άκριδα είναι έννοούμενη τού κ. ύπονογού.

μιάς έρχόταν με γυμνά τα σακκούλια του. Μία μέρα μάς ήθε τραμαγμένους και φωνάζοντας: «Η άστρινωμία, τού έινε ή άστρινωμία, κούρε οβιογενεάροζα». — «Τι την θέλεις ή άστρινωμία;» τόν ρώτησα.

— Άηστα!... Άηστα! μου έπέτειθησαν νά κλέψουνε τόν θησαυρό μου!

Ταραχτήραμε και τρέξαμε άμέσως έξω από τό χωριό. Μά δέν ήτανε λησταί. Δύο μεθυσμένοι από τό Χαρδάκι, ό Νηκός ή ό άλλος ένας, τόν σταματήσανε στό όρθιο και τού κινήσαν τα σακκούλια του.

— 'Ιντα έχετε έδώ μέσα, άντε κενε;»

Αυτό ήτανε όλο κι' όλο. Ποιος τόν κινεί όμως και ποιος τού κρατάει τό στόμα του. «Θά καταγγείλω στον κύριο Πρόσβετη!» «Θά Σήτησω άποζημίωση!» «Δίκοζα την έργασια σου!» «Θά διαμαρτυρηθώ, θά κάνω και θά φάσω!»

Ποιά έργασία του;... Τις πεταλούδες...

— Βρέ, άνά, τού λέμε, δέν έινε τίποτε. Αύτοι έινε ό Σήτης κι' ό Νηκός ή ό άλλος από τό Χαρδάκι, άνθρώποι καλοί, χριστιανοί και κτηματίαι, μόνο λογο πικμένοι ήσαν... Μία κομπιαριά είχαν στο 'Ανω Μέρω. Τελειόσανε και κατεβήνανε... Χωριάτα σου κένανε.

Πίστα αύτός. Κι' έπειδή ήτανε νύχτα, ζυεινε νά κοιμηθώ άσωμα μιά βραδιά στο σπίτι μου για νά σηρωθώ πρωτόρω, και νά πιά νά καταγγείλω.

Σάν άποκοιμήθηκε, είπα με τό μυαλό μου, βλέποντας στον τοίχο κρεμασμένα τα σακκούλια του: — Τι διάλω! νά έχη εκεί μέσα! Μην έχει γυμνά και κωφουρία και τού τό σπένανε;

Πάω σιγά, άνοιχτο, τί νά δώ!... Πώς δέν μου κένανε τό αλιά!... Πώς δέν έβρασε μέσα τή χέρη μου νά με άσφυκτίσουν, νά με φαρμακώσουν και νά πάω χαμένος; Και τί δέν είχε και μέσα! Άκριδες, κοληραφες, καθρομαμούνες, ποτικώες, φέδια, τσιτάρους, άσπυραλίδες (φαρμακερή άριά χην τών άγρών), κοκκινόσπορους, χοχλιούς και μελιτάζους (αεργήγνια), είχε ό άίδεφοβος άζουμα!...

— Βρέ τόν κορζούλο (παλιό)! Λέω μέσα μου, καιά που τά είδα!... Φωτιά θά ποδάσε στο σπίτι μου, ό κωκορζούλος! 'Αν διανεμισθονε και σκαρπίσουνε τούτα δώ έδώ μέσα θά μου φάνε τά παιδιά!... Καιά που με φώτισε ό Θεός και τά είδα!...

Πήρνω λοιπόν τα σακκούλια του σιγά-σιγά και με προσοχή μεγάλη, πάω τ' άδειάζω μέσα σ' έναν εκάλυμτο (μάζωξο) νερό, στό άνθρακ χωριά, για νά ποτίσουνε τά ζώα και χωριά πίσω, ενθαρμίζοντας τό Θεό που με φώτισε και γλυτίσαν τά παιδιά μου.

Τό πρωί από σκαρπίρα και δέν είδε τους καθρούς (καβοφούς) και τις άκριδες του, έγινε θηρώ νά μάς φάη...

— Τά έντιμά μου (έντοια), λοιπά, τά έντιμά μου τί τά έτοιμάτε;

— Ποιά έντιμά σου; βρέ, τού λέω. Ποιος σέ πρόσβαλε;

— Τις άκριδες μου! φώναζε αύτός.

— 'Ιντα τά θές, μορφέ, τοιπανά, τού λέω. Γιάντα δέν τά μάζωες από τόν τόπο σου, μόν' ήθεες νά τά μαζώρησε έταί;

— Δέν έν' τό ίδια, μου άπάντησε.

— Μά τί, φοιστάνια φοιστόν έδω ή κοληραφες; Και άν μου τρώγαν τά παιδιά!

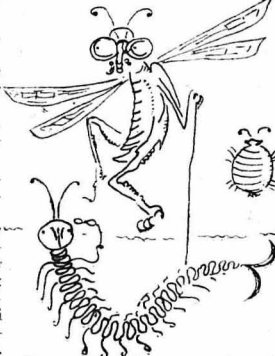
— Και τί έινε τά παιδιά σου, μαρξό στήν έπιστήμη; μ' άπαντάει.

Έφαγε στο τέλος φωνάζοντας σάν σκύλος, που τού κρεμάσανε καραβάνια στην οδού.

Σέ λίγες ώρες βλέπω όλη την άστρινωμία από τό Νέο-Σαμάρι. Έναν ύπονομοτάροζα μ' έναν χωροφυλάκα και σέ λίγες μέρες πλάκωσανε Εισαγγελέδες κι' άνακρετές και ταγματάροζα και συνταγματάροζα της χωροφυλακής από γύμισαν τό χωριό μας. Βγάζουν έξω τά κλημάρια τους, τραβούν τις πέννες τους.

Πλάκωσαν την άλλη μέρα δικαστά και εισαγγελέδες.

Όλα αύτά τά προσκατεύει τό κουβέρνο.

